

Lee Child

NE ADD FEL KÖNNYEN

Lee Child

NE ADD FEL
KÖNNYEN

Harmadik, javított kiadás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe:
Die Trying

Copyright © Lee Child 1998

Hungarian translation © Sárossy-Beck Anita

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SÁROSSY-BECK ANITA

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 231 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

1. fejezet

Nathan Rubinnak a bátorsága lett a veszte. Nem az a fajta átgondolt merészség, amelyért a háborúban kitüntetést adnak, csupán egy szemvillanásnyi elvakult bátorság, amely miatt valakinek az utcán kell meghalnia.

Rubin aznap korán indult el otthonról, ahogy mindig, a hét hat napján, az év ötven hetében. Keveset reggelizett, ahogy az egy alacsony, negyvenes éveiben járó, az alakjára vigyázó férfihoz illik. Vé-gigsétált tóparti házának hosszú, szőnyeggel borított folyosóján, amely méltó volt egy, az év háromszáz munkanapjának mindegyikén ezer dollárt kereső férfihoz. A hüvelykujjával megnyomta a garázsajtó távirányítóját, aztán a csuklóját elfordítva beindította drága importautója halk motorját. Bekapcsolta a CD-lejátszót, kifarolt a sóderrel borított kocsifelhajtóra, fékezett kicsit, sebességet váltott, gázt adott, és elindult élete utolsó rövid útjára. Hétfő reggel, hat óra negyvenöt perc volt.

A munkahelyére vezető úton az egyetlen jelzőlámpa zölden világított, és feltehetőleg ez okozta a halálát. Ez azt jelentette, hogy amikor Rubin beállt az irodája mögötti zárt parkolóba, Bach *B-moll prelúdium* és *fűgájának* előjátékából még harmincnyolc másodperc hátravolt. Rubin az autójában ülve megvárta, amíg az utolsó orgona-síp is elnémul, így a kocsija felé tartó három férfi addigra már elég közel került ahhoz, hogy észlelje őket. Rubin rájuk pillantott. A három férfi erre elfordult, és irányt változtatott, egyszerre lépve, mint a katonák. Rubin elindult az irodájába. Aztán megállt, és hátranézett. A három férfi a kocsijánál állt. Az ajtót feszegették.

– Hé! – kiáltotta.

Rövid, meglepetéssel, haraggal és kihívással telt felkiáltás volt. Az a fajta ösztönös kiáltás, amely egy becsületes és naiv állampolgárból

tör ki, amikor olyat lát, ami nem helyénvaló. Az a fajta ösztönös kiáltás, amely egy becsületes és naiv állampolgár halálát okozhatja. Rubin gondolkodás nélkül visszaindult a kocsijához. Ellenfelei túlerőben voltak ugyan, de jogos felháborodása önbizalommal töltötte el. Közben rohant visszafelé, úgy érezte, dühös, de tettere kész, és ura a helyzetnek.

Ám mindez csupán illúzió volt. Egy olyan puhány, kertvárosi ficó, mint ő, sohasem uralhat egy ilyen helyzetet. Az állóképességét edzőtermekben szerezte. Az pedig egy fabatkát sem ér. Feszés hasizmai az első brutális ütéstől elszakadtak. A feje előrehanyatlott, közben kemény ütések záporoztak a szájára, és verték ki a fogait. Erős öklök markolták meg, és úgy emelték a magasba, mintha pelyhsúlyú lenne. A kocsi kulcsot kitépték a kezéből, aztán óriási ütést mértek a fülére. A szája megtelt vérrrel. Ledobták az aszfaltra, és nehéz csizmák kezdték rugdosni a hátát. Aztán a tüdejét. Majd a fejét. Úgy sötétült el előtte minden, mint egy villámsújtotta televízió képernyője. Eltűnt az egész világ. Vékony, forró csíkban zsugorodott össze, majd sercege a semmibe olvadt.

Rubinnak azért kellett meghalnia, mert egy szemvillanásnyi időre bátor mert lenni. De nem halt meg azonnal. Csak jóval később, miután a pillanatnyi bátorságból sokáig elhúzódó, fojtogató félelem lett, és miután ez a félelem végül hosszú percekig tartó, eszeveszett, pániktól tüzelt üvöltésben tört ki.

Jack Reacher azért maradt életben, mert óvatos volt. Azért volt óvatos, mert figyelmeztette őt a múlt. Reachernek mozgalmas múltja volt, és ez az emlék a legrosszabbik feléből tört elő.

Tizenhárom évig szolgált a hadseregben, és egyetlenegyszer sebesült meg, akkor sem golyótól. Egy haditengerész őrmester állcsontjának szilánkja sebesítette meg. Éppen Bejrútban állomásozott, a repülőtérnél fekvő amerikai bázison. A bázist bombatalálat érte. Reacher a kapunál állt. Az őrmester a robbanáshoz száz méterrel közelebb. Csupán egy állcsontszilánk maradt belőle. A száz méterre álló Reachernek úgy fúródott a hasába ez a szilánk, mint egy lövedék. A tábori sebész, aki később összevarrta a sebet, azt mondta, nagy szerencséje volt. Szerinte egy golyó sokkal csúnyább sérülést okozott

volna. Reachernek most pontosan ez visszhangzott a fejében. És azért volt kénytelen hallgatni a figyelmeztetésre, mert most, tizenhárom évvel később, egy hasának szegezett kézfegyverrel találta magát szemben. A fegyver úgy négy centiméter távolságra volt tőle.

Kilenc milliméteres automata pisztoly volt. Vadonatúj. Olajozott. Alacsonyan tartották, épp Reacher sebhelye fölött. A pisztolyt fogó pasas úgy festett, mint aki nagyjából érti a dolgát. Kioldotta a fegyver biztosítószerkezetét. A cső rezzenéstelen maradt. Semmi feszültség. A ravaszon tartott ujj készenlétben. Reacher ezt mind pontosan látta. Erősen koncentrált a ravaszon tartott ujjra.

Egy nő mellett állt, akinek a karját fogta. Azelőtt sohasem találkozott még vele. A nő is egy kilenc milliméteres fegyver csövére meredt, amelyet a hasához tartottak. De a másik fegyveres fickó valahogy idegesebbnek tűnt. Feszült volt. Mintha aggódott volna. A pisztolya remegett a kezében. Látszott, hogy rágia a körmét. Egy ideges, izgága fickó. Négyen álltak így az utcán, hárman szoborra dermedve, a negyedik pedig egyik lábáról a másikra ugrálva.

Chicagóban voltak. A város központjában, egy zsúfolt járda közepén, hétfőn, június utolsó napján. Fényes nappal, vakító nyári napsütésben. Az egész egy szempillantás alatt játszódott le. Ilyen véletlent semmiképp sem lehetett előre kiszámítani. Reacher csak sétált az utcán, se nem lassan, se nem gyorsan. Odaért egy ruhatisztító bejáratához. Az ajtó az orra előtt kinyílt, és kirepült rajta egy régi, fémből készült mankó a járdára. Reacher felnézett, és az ajtóban meglátott egy nőt. A nő kilenc tisztítózsákot tartott a karján, és majdnem leejtette mindet. Harminc év körüli, drága ruhákat hordó, sötét hajú, vonzó, magabiztos nő volt. Az egyik lábával volt valami baj. Megsérülhetett. Reacher a testtartásából észrevette, hogy fájdalmak gyötrik. A nő tekintetében egy kérdés ült: *Megtenné, hogy...?* Reacher ugyan csak a pillantásával válaszolt: *Hát persze!*, majd felemelte a földről a mankót. Egyik kezével elvette a nőtől a kilenc zsákot, a másikkal pedig átnyújtotta neki a segédeszközt. Feldobta a vállára a zsákokat, és érezte, ahogy a kilenc fém vállfa az ujjaiába vág. A nő megtámasztotta a járdán a mankót, és az alkarját beacsúsztatta a görbe mélyedésbe. Reacher kinyújtotta felé a kezét. A nő habozott. Aztán zavartan bólintott, mire Reacher karon fogta, és egy pillanatig várt, mert segíteni akart, de közben furcsán érezte magát. Ezután mindketten egyszerre

fordultak meg, hogy elinduljanak. Reacher úgy gondolta, néhány lépést együtt tesz meg a nővel, amíg az szilárdan meg nem áll a saját lábán. Aztán elengedi a karját, és visszaadja neki a ruhákat. Ehelyett azonban egyenesen belesétált a két kilenc milliméteres fegyvertartó férfiba.

Négyen álltak egymással szemben, farkasszemet nézve. Mint négy ember, aki egy boksza bezúfolódva ül a vacsoraasztalnál. A két fegyveres fickó fehér, jó erőben lévő, katonákra emlékeztető férfi volt, és némileg hasonlítottak egymásra. Középmagas termet, rövidre nyírt, barna haj. Hatalmas, izmos kéz. Széles arc, jellegtelen vonások. Feszült, kemény tekintet. Az ideges fickó valamivel kisebb növésű volt, mintha minden energiáját elégette volna az idegeskedés. Mindketten kockás inget és puplin szelédzsekit viseltek. Egy darabig így álltak, egymáshoz préselődve. Reacher jóval magasabb volt a másik háromnál. Ellátott a fejük felett. De ő is csak állt meglepődve, vállán a nő tisztított ruháival. A nő a mankójára támaszkodott, és némán meredt a többiekre. Két férfi egészen közelről fegyvert fogott rájuk. Reacher úgy érezte, mintha nagyon régóta álldogálnának már így. De tudta, hogy az érzés csaloéka. Az egész talán úgy másfél másodpercig tarthatott.

Úgy tűnt, hogy a Reacherrel szemben álló fickó a főnök. A magasabbik. És a nyugodtabb. Elnézett Reacher és a nő között, majd automata fegyverével a járdaszegély felé mutatott.

– Beszállni a kocsiba, kurva! – szólalt meg. – Te is, seggfej.

Sürgetően beszélt, de halkán. Tiszteletet parancsoló hangon. Tájékozódás nélkül. *Talán kaliforniai lehet*, gondolta Reacher. Mellettük egy szedán parkolt. Rájuk várt. Hatalmas, fekete, drága autó. A sofőr hátrahajolt az anyósülés fölött, hogy kinyissa a hátsó ajtót. A Reacherrel szemközt álló férfi most újra intett a fegyverével. Reacher nem mozdult. Jobbra-balra pillantgatott. Úgy gondolta, maradt még másfél másodperce, hogy felmérje a helyzetet. A két kilenc milliméteres automata pisztolyt tartó fickó nem aggasztotta túlságosan. Igaz, csak egy keze volt szabad, mivel a másikban a tisztított ruhákat fogta, de úgy vélte, könnyűszerrel leteritheti a két pasast. A probléma inkább abban rejlett, ami mellette és mögötte volt. A tisztító kirakatát tükörnek használva végigpásztázta a terepet. Úgy húszméternyire mögöttük rengeteg ember sietett át a gyalogosátkelőn. Egy-egy eltévedt golyó biztosan célpontra találna bennük. Efelől semmi kétség. Az égvilágon semmi. Ez

tehát a mögötte lévő probléma. Mellette pedig ott állt az ismeretlen nő. Akinek semmit sem tudott a képességeiről. Valami baj van a lábával. Tehát lassan tud csak reagálni és mozdulni. Reacher nem állt készen a harcra. Nem ilyen környezetben, és nem ilyen partnerrel.

A kaliforniai kiejtéssel beszélő pasas megragadta Reacher csuklóját, amely addig a hátán lógó kilenc ruha súlyától a vállához préselődött. A férfi a csuklójánál fogva húzta Reachert a kocsi felé. Közben az ujját továbbra is készenlétben tartotta a ravaszon. Reacher a szemé sarkából figyelte. Elengedte a nő karját. Aztán odalépett a kocsihoz. Rádobta a hátsó ülésre a ruhászsákokat, majd maga is bemászott. A nőt betuszkolták utána. Ezután az izgága pasas is bepréselődött melléjük, és becsapta az ajtót. A főnök az első ülésre ült be. Ő is becsapta az ajtót. A sofőr sebességbe tette az autót, amely ezután lomhán és szinte észrevétlenül elindult.

Abból, hogy a nő alig kapott levegőt a fájdalomtól, Reacher úgy vélte, hogy az izgága fickó a bordájához szorítja a fegyverét. A főnök hátrafordult az anyósülésen, fegyverét a vastag bőrből készült fejtámlának támasztva. A pisztoly egyenesen Reacher mellkasára célzott. Egy Glock 17-es volt. Reacher jól ismerte ezt a fegyvert. Az egységénél ő értékelte ezt a prototípust. Ez volt a feladata, miközben lábadozott a Bejrútban elszenvedett sérüléseiből. A Glock kicsi, de erős fegyver volt. Az ütőszegtől a csőszájig tizenkilenc centiméter hosszú. Elég hosszú ahhoz, hogy pontos legyen. Reacher huszonöt méter távolságból lőtt vele rajzszögekre. A hozzá való lövedék is meglehetősen jó volt. A hétgrammos golyó óránként közel ezerháromszáz kilométeres sebességgel haladt. Egy tárba tizenhét lövedék fért, innen kapta a nevét. A fegyver ráadásul könnyű volt. Mindennel együtt nem nyomott többet kilencszáz grammnál. A fontosabb alkatrészek acélból készültek. A többi pedig műanyagból. Fekete polikarbonátból, mint a drága fényképezőgépek. Igazi mestermű.

De Reacher mégsem kedvelte túlságosan. Legalábbis az egységénél felmerülő speciális követelményeknek nem felelt meg. Ő inkább a Beretta 92F-et részesítette előnyben. A Beretta szintén kilenc milliméteres volt, körülbelül kétszáz grammal súlyosabb, két és fél centiméterrel hosszabb, és két lövedékkel kevesebb fért a töltény-

tárba. Viszont tíz százalékkal nagyobb volt a megállítóereje, mint a Glocké. Reacher ezt fontosnak tartotta. És a fegyver nem műanyagból készült. Reacher ezért döntött a Beretta mellett. És az egységparancsnok egyetértett vele. Mindenkinek körbeküldte Reacher elemzését, és az egész hadsereg támogatta a javaslatát. Ugyanazon a héten előléptették, felterjesztették két katonai kitüntetésre, aztán megrendelték a Berettákat, pedig sokkal drágább volt, ráadásul a NATO a Glockért rajongott, Reacher pedig csak egy magányos farkas volt a katonai rendőrségnél, aki nem sok befolyással bírt a hadseregben. Hamarosan áthelyezték egy másik állomáshelyre, és szinte a világ minden táján szolgált egy ideig, és azóta sem találkozott Glock 17-es-sel. De most, tizenkét évvel később elég közel volt ahhoz, hogy újra szemügyre vehessen egyet.

Reacher elfordította tekintetét a fegyverről, és vetett még egy pillantást a pisztolyt tartó fickóra. A férfi arca szépen le volt barnulva, csak a hajvonálánál fehérlett a bőre. Nemrég nyírhatták a haját. A sofőrnek vastag, fényes szemöldöke volt, vékony, hátrafésült haja, rózsaszín, élénk arca, és úgy vigyorgott, mint azok a bűn ronda fickók, akik jóképűnek hiszik magukat. Ugyanaz az olcsó, áruházi ing, ugyanaz a széldzseki. Ugyanaz a kukoricán jóllakott alkat. Ugyanaz a belső magabiztosság, csak némi kimerültséggel társulva. Három fickó, úgy harminc-harmincöt év körüliek, egy főnök, egy engedelmes követő és egy izgága követő. Mindhárman kissé feszültek, de jól felkészültek, mintha valamilyen missziót hajtanának végre. Rejtély. Reacher elnézett a rezzenéstelenül tartott Glock felett, egyenesen a tulajdonosa szemébe. A pasas azonban megrázta a fejét.

– Csak semmi duma, seggfej! – szólalt meg. – Ha beszélni kezdesz, lelőlek. Erre mérget vehetsz. Tartsd a szád, és nem esik bajod.

Reacher elhitte, amit mond. A férfi tekintete kemény maradt, a száját pedig szűk vonallá préselte össze. Reacher jobbnak látta, ha semmit sem szól. A kocsi lassított, befordult egy betonozott udvarra, majd megkerült egy elhagyatott gyárépületet. Valahol a város déli részén lehettek. Reacher úgy vélte, talán úgy nyolc kilométerre lehetnek a The Loop nevű városrészről. A sofőr óvatosan megállította a hatalmas járművet úgy, hogy a hátsó ajtó egy vonalban legyen egy kis furgon hátuljával. A furgon egymagában állt az üres udvaron. Egy Ford Econoline volt, koszosfehér, nem túl régi, de meglehetősen le-

strapált. Az oldalán valamilyen felirat lehetett. Frissen átfestették fehér festékekkel, amely elütött a jármű eredeti színétől. Reacher körbepillantott. Az udvar tele volt szeméttel. A furgon mellett látott egy eldobott festékesdobozt. Meg egy ecsetet. A környéken egy lélek sem volt. Teljesen elhagyatott helyre jöttek. Ha valamilyen akcióba kezd, akkor ez a megfelelő idő és a megfelelő hely. Az anyósülésen terpeszkedő fickó azonban halványan elmosolyodott, és jobbra áthajolt a hátsó ülésre. A bal kezével megragadta Reacher gallérját, a jobbjaival pedig a fülének szegezte a Glock csövét.

– Maradj nyugton, seggfej! – parancsolt rá.

A sofőr kiszállt a kocsiból, és körbepásztázta a terepet. A zsebéből előhúzott egy kulcsomót, és kinyitotta a furgon csomagterét. Reacher mozdulatlanul ült. Nem feltétlenül okos dolog valakinek a fülébe szorítani egy fegyvert. Ha ugyanis az illető hirtelen elfordítja a fejét, a fegyver azonnal elmozdul. Végigcsúszik az illető homlokán. Akkor pedig még egy gyors lövő sem tud túl sok kárt okozni. Legfeljebb az illető fülcimpáját találhatja el, és szétszaggatja a dobhártyáját. De ezek nem halálos sérülések. Reacher eltöltött néhány pillanatot azzal, hogy mindezt felmérje. Aztán az izgága pasas kiráncigálta a nőt a kocsiból, és betuszkolta a furgon hátuljába. A nő ugrándozva, sántikálva tette meg a rövid utat. Az egyik ajtón ki, a másikon be. Reacher a szeme sarkából figyelte. A pasas elvette tőle a táskáját, és visszadobta a kocsis hátsó ülésére. Reacher lábánál landolt. Súlyos puffanással esett a vastag szőnyegre. Drága bőrből készült, nagy táska volt, benne valami nehéz tárgy. Valami fémes tárgy. Csakis egyetlen fémtárgy puffanhatott ekkorát. Reacher hirtelen érdeklődéssel pillantott a nő felé.

A nőt betuszkolták a furgon csomagterébe. A lába akadályozta a mozgásban. Ezután a főnök kirángatta Reachert a bőrülésről, és átadta izgága társának. Amint az egyik Glock kikerült Reacher füléből, a másikba nyomban odaszorítottak egyet. Végigvonszolták a hepehupás úton. Egyenesen a furgon hátuljához. Aztán belökték a nő mellé. Az izgága pasas fedezte őket a kezében tartott reszkető csövű Glockkal, miközben a főnökük benyúlt a kocsiba, és előhúzza a nő mankóját. Odalépett a furgonhoz, és bedobta a segédeszközt az ajtón. Az nagyot csattant a fémen. A nő tisztított ruháit ott hagyta a szedánban, a kézitáskájával együtt. Ezután a kabátzsebéből elővett egy bi-

lincset. Elkapta a nő jobb csuklóját, és a bilincs egyik felét rákattintotta. Ezután durván megrántotta a nőt, és megmarkolta Reacher bal csuklóját. Rákattintotta a bilincs másik felét. Aztán megrázta a bilincset, hogy ellenőrizze, biztosan zár-e. Végül rájuk csapta a furgon bal hátsó ajtaját. Reacher észrevette, hogy a sofőr műanyag palackokból telefröcsköli valamivel a szedánt. Az orrát erős benzinszag csapta meg. Az egyik üveg tartalmát a hátsó ülésre, a másikat pedig az elsőre öntötte. A főnök ezután a furgon jobb hátsó ajtaját is becsapta. Mielőtt elsötétült előtte minden, Reacher még annyit látott, hogy a sofőr gyufásdobozt vesz elő a zsebéből.